

Sự mạc khải của Chúa Giê-su Ki-tô - Số Chín

Tường thuật tiên tri cuối cùng của Ê-sai: Sự mạc khải về Đấng Christ và vai trò tiên tri của 144.000 người

Jeff Pippenger
2023-11-01

Sách Ê-sai, đặc biệt là phần tường thuật tiên tri sau cùng trong các chương bốn mươi đến sáu mươi sáu, trình bày và nhấn mạnh một vài lẽ thật tiên tri quan trọng liên hệ trực tiếp đến Sách Khải Huyền của Đức Chúa Giê-su Christ, vốn hiện đang được mở ân khi chúng ta tiến gần đến sự kết thúc thời kỳ ân điển của loài người. Một trong những lẽ thật ấy là sự mạc khải về An-pha và Ô-mê-ga. Không có sách nào khác trong Kinh Thánh sánh kịp lời chứng của Ê-sai về khía cạnh trong bản tính của Đức Chúa Trời, vốn minh họa cái kết của một điều qua chính sự khởi đầu của nó.

Ai đã làm nên và thực hiện điều ấy, gọi các thế hệ từ buổi ban đầu? Ta, Đức Giê-hô-va, là Đấng trước hết, và ở cùng những người sau rốt; chính Ta là Đấng ấy. Ê-sai 41:4.

Chính trong sách Ê-sai, Đức Chúa Trời chỉ ra điều gì chứng tỏ Ngài là Đức Chúa Trời.

Đức Giê-hô-va, Vua của Y-sơ-ra-ên, và Đấng Cứu Chuộc của nó, là Đức Giê-hô-va vạn quân, phán như vậy: Ta là Đấng thứ nhất, và Ta là Đấng sau rốt; ngoài Ta ra không có Đức Chúa Trời nào. Ai như Ta có thể gọi, công bố điều đó, và sắp đặt nó cho Ta, từ khi Ta lập dân xưa? Còn những điều sắp đến, những việc sẽ xảy ra, hãy để họ tỏ cho người ta biết. Đừng sợ, cũng đừng khiếp đảm; há chẳng phải từ khi ấy Ta đã bảo cho người và đã công bố sao? Chính các người là chứng nhân của Ta. Có Đức Chúa Trời nào khác ngoài Ta chăng? Phải, chẳng có Đức Chúa Trời nào; Ta không biết một ai. Ê-sai 44:6-8.

Bản tường thuật tiên tri cuối cùng của Ê-sai nhấn mạnh sự ứng nghiệm trọn vẹn và cuối cùng về sự đến của Đấng An Ủi mà Chúa Giê-xu đã hứa.

Hãy lắng nghe ta, hỡi những ai theo đuổi sự công bình, những ai tìm kiếm Đức Giê-hô-va: hãy nhìn vào tảng đá từ nơi các người đã được đục ra, và vào hố hầm từ nơi các người đã được đào lên. Hãy nhìn Áp-ra-ham, cha của các người, và Sa-ra, người đã sinh ra các người; vì Ta đã gọi một mình ông, ban phước cho ông, và làm cho ông thêm nhiều. Vì Đức Giê-hô-va sẽ yên ủi Si-ôn; Ngài sẽ yên ủi mọi nơi hoang tàn của nó; và Ngài sẽ khiến đồng hoang của nó như Ê-đen, sa mạc của nó như vườn của Đức Giê-hô-va; ở đó sẽ có sự vui mừng và hoan lạc, lời cảm tạ, và tiếng ca hát. Ê-sai 51:1-3.

Đấng An Ủi đã đến vào tháng Bảy năm 2023. Một chân lý khác được nhấn mạnh trong tường thuật của Ê-sai là lịch sử ẩn giấu gồm ba bước của bảy tiếng sấm, mà chính là cấu trúc của "emeth", từ tiếng Hê-bơ-rơ được tạo nên bởi chữ cái đầu tiên, chữ cái thứ mười ba và chữ cái cuối cùng của bảng chữ cái Hê-bơ-rơ.

Có tiếng ồn ào từ thành, tiếng từ đền thờ, tiếng của Chúa, Đấng báo trả các kẻ thù của Ngài.
Ê-sai 66:6.

Một lễ thật quan trọng khác được trình bày trong sách Ê-sai là vai trò của Hội giáo như công cụ thi hành sự phán xét của Đức Chúa Trời, trước hết trên Hoa Kỳ, rồi sau đó trên thế giới, cho việc thông qua luật cưỡng chế giữ ngày Chủ Nhật.

Theo chùng mực, khi nó đâm chồi, người sẽ tranh tụng với nó; Ngài kìm giữ cơn gió dữ của Ngài trong ngày gió đông. Ê-sai 27:8.

Tất cả những lễ thật này có thể được xếp vào các thành tố của thông điệp Tiếng Kêu Nửa Đêm, vốn là dụ ngôn mười trình nữ trình bày về sứ điệp của Khải Huyền của Đức Chúa Giê-su Christ mà Đức Chúa Cha đã ban cho Ngài; Ngài trao cho Gáp-ri-ên, rồi Gáp-ri-ên trao cho Giăng, người đã chép lại và gửi cho các hội thánh. Chúng ta đã sử dụng tường thuật cuối cùng của Ê-sai để củng cố mạch các biến cố tiên tri khởi đi từ chương mười một của Khải Huyền, và nay đã đến chương mười hai, nơi chúng ta thấy người nữ mặc mặt trời được mô tả bằng biểu tượng mà Ê-sai minh chứng cách vững chắc, đó là: Đấng Christ dùng phần khởi đầu của một điều để minh họa phần kết thúc của điều ấy.

Và có một điềm lớn hiện ra trên trời: một người phụ nữ, mặc mặt trời làm áo, mặt trăng ở dưới chân, và trên đầu đội mũ miện mười hai ngôi sao. Bà đang mang thai, kêu la vì đau đớn chuyển dạ và quằn quại để sinh nở. Lại có một điềm khác hiện ra trên trời: kia, một con rồng đỏ lớn, có bảy đầu và mười sừng, và trên các đầu có bảy mũ miện. Đuôi nó quét đi một phần ba các ngôi sao trên trời và ném chúng xuống đất; và con rồng đứng trước người phụ nữ sắp sinh, để nuốt đứa con của bà ngay khi nó vừa chào đời. Bà sinh một con trai, đứa trẻ sẽ cai trị muôn dân bằng cây trượng sắt; và con của bà được cất lên đến cùng Đức Chúa Trời và đến ngai của Ngài. Khải Huyền 12:1-5.

Người phụ nữ trong Khải Huyền 12 là biểu tượng cho dân tuyển của Đức Chúa Trời xuyên suốt lịch sử. Mười hai chi phái của Israel xưa theo nghĩa đen đại diện cho khởi đầu của dân giao ước được Đức Chúa Trời chọn. Mười hai chi phái ấy cũng tiêu biểu cho sự kết thúc của Israel xưa theo nghĩa đen, khi Đấng Christ chọn mười hai môn đồ. Mười hai môn đồ ấy, ở thời điểm kết thúc của Israel xưa theo nghĩa đen, cũng chính là mười hai sứ đồ ở khởi đầu của Israel thuộc linh thời hiện đại. Hai chứng nhân khởi đầu và một chứng nhân kết thúc hợp lại để thiết lập ba chứng nhân, qua đó xác định rằng một trăm bốn mươi bốn ngàn là sự kết thúc của Israel thuộc linh thời hiện đại.

Một trăm bốn mươi bốn nghìn cũng là cờ hiệu đã bị chính anh em của họ xua đuổi. Họ là cờ hiệu, là một thung lũng những bộ xương khô chết nằm trên đường phố của thành lớn Sô-đôm và Ai Cập, những kẻ đã bị con thú đi lên từ vực không đáy giết hại. Họ là cờ hiệu, là những viên đá của mũ miện mà người đàn bà đang đội trên đầu.

Và Chúa, Đức Chúa Trời của họ, sẽ cứu họ trong ngày ấy như bày chiên của dân Ngài; vì họ sẽ như những viên đá của mũ triều thiên, được giương cao như cờ hiệu trên đất của Ngài.
Xa-cha-ri 9:16.

Kỳ hiệu, tức là một trăm bốn mươi bốn nghìn, là những viên đá, cũng như Đấng Christ là đá.

Và hết thầy đều uống cùng một thứ thức uống thiêng liêng; vì họ đã uống từ tảng đá thiêng liêng đi theo họ; và tảng đá ấy chính là Đấng Christ. 1 Cô-rinh-tô 10:4.

Đấng Christ tiêu biểu cho một trăm bốn mươi bốn nghìn, và Phi-e-rơ đồng ý với Phao-lô rằng Đấng Christ là "viên đá sống" đã bị loại bỏ, và Phi-e-rơ cũng xác nhận rằng dân của Đức Chúa Trời cũng là "những viên đá sống."

Đến với Ngài, là hòn đá sống, bị loại người quả thật loại bỏ, nhưng được Đức Chúa Trời chọn lựa và quý báu; anh em cũng vậy, như những viên đá sống, được xây nên làm nhà thiêng liêng, thành một chức tế lễ thánh, để dâng những của lễ thiêng liêng, đẹp lòng Đức Chúa Trời nhờ Chúa Giê-xu Christ. 1 Phi-e-rơ 2:4, 5.

Một trăm bốn mươi bốn nghìn không chỉ là những viên đá trên vương miện của người phụ nữ, mà chính là bản thân vương miện.

Vì có Si-ôn, ta sẽ chẳng nín lặng; vì có Giê-ru-sa-lem, ta sẽ chẳng yên nghỉ, cho đến khi sự công chính của nó phát ra như ánh sáng, và sự cứu rỗi của nó như ngọn đèn cháy sáng. Các dân ngoại sẽ thấy sự công chính của người, và mọi vua chúa sẽ thấy vinh quang của người; người sẽ được gọi bằng một tên mới, do chính miệng Đức Chúa đặt. Người cũng sẽ là một mào vinh hiển trong tay Đức Chúa, và là một mũ miện hoàng gia trong tay Đức Chúa Trời của người. Ê-sai 62:1-3.

Đấng Christ tiêu biểu cho một trăm bốn mươi bốn nghìn. Ngài là Vàng Đá, và họ là "những viên đá." Họ là "mào triều thiên vinh hiển trong tay Chúa," và Đấng Christ là mào triều thiên vinh hiển.

Trong ngày ấy, Chúa các đạo binh sẽ là mào triều thiên vinh hiển và vương miện diễm lệ cho phần còn sót lại của dân Ngài, và là thần khí phán xét cho người ngồi xử án, và là sức mạnh cho những kẻ đẩy lui trận chiến đến tận cổng thành. Ê-sai 28:5, 6.

Khi xem xét con số mười hai trong bối cảnh khởi đầu và kết thúc, người nữ đại diện cho dân giao ước được chọn từ Israel cổ đại tại Núi Sinai, cho đến lịch sử của một trăm bốn mươi bốn nghìn người. Họ đã được tiêu biểu bởi Đấng Christ, và sự giáng sinh của Ngài tiêu biểu cho sự phục sinh của những bộ xương khô đã chết trên đường phố nơi họ bị sát hại vào ngày 18 tháng 7 năm 2020. Tiến trình hai bước mà Ê-xê-chi-ên 37 trình bày rất súc tích, làm cho hai vị tiên tri ấy sống lại, được "nhắc đến lần đầu" trong sự tạo dựng A-đam.

A-đam được tạo dựng qua hai giai đoạn. Trước hết ông được nắn nên, rồi Đấng Christ thổi hơi sự sống vào ông, giống như hơi thổi từ bốn phương gió trong Ê-xê-chi-ên đã khiến các xương khô sống lại. A-đam được tạo dựng như một người trưởng thành hoàn toàn, nhưng việc tạo dựng ấy đầu vậy vẫn là sự sinh ra của ông. Một trăm bốn mươi bốn nghìn được sinh ra sau ba ngày rưỡi mang tính biểu tượng nằm chết trên con đường chạy qua thung lũng sự chết. Một trăm bốn mươi bốn nghìn được sinh ra bởi người nữ đã sinh ra "đứa con trai: người sẽ cai trị bằng cây gậy sắt." Là biểu tượng của Hội Thánh xuyên suốt lịch sử, người nữ trong Khải Huyền đoạn mười hai mang cùng ý nghĩa biểu tượng như "ngọn núi" trong Đa-ni-ên đoạn hai.

"Khải Huyền là một quyển sách được niêm phong, nhưng cũng là một quyển sách mở. Nó ghi lại những sự kiện kỳ diệu sẽ diễn ra trong những ngày cuối cùng của lịch sử trái đất này.

Những giáo huấn của quyển sách này là rõ ràng, chứ không huyền bí và khó hiểu. Trong đó, cùng một dòng tiên tri được tiếp nối như trong sách Đa-ni-ên. Một số lời tiên tri Đức Chúa Trời đã lặp lại, qua đó cho thấy rằng chúng cần được coi trọng. Chúa không lặp lại những điều không mấy hệ trọng." Manuscript Releases, tập 9, 8.

Cùng một mạch tiên tri được tìm thấy trong sách Đa-ni-ên lại được tiếp tục trong sách Khải Huyền. Hòn đá trong sách Đa-ni-ên, được đុc ra khỏi núi mà không do tay người, chính là “những viên đá sống” của Phi-e-rơ, những người “được xây dựng thành một ngôi nhà thuộc linh, một chức tế lễ thánh”; và hòn đá ấy trong Đa-ni-ên cũng tượng trưng cho một trăm bốn mươi bốn nghìn. Ngọn núi ấy là Hội thánh của Đức Chúa Trời trong suốt lịch sử.

Và trong những ngày của các vua ấy, Đức Chúa Trời trên trời sẽ lập một vương quốc, vương quốc ấy sẽ không bao giờ bị hủy diệt; và vương quốc ấy sẽ không bị trao cho một dân khác, nhưng sẽ đập tan và tiêu diệt mọi vương quốc này, và sẽ đứng vững đời đời. Bởi vì người đã thấy hòn đá được đុc ra từ núi mà không phải bởi tay người, và nó đã đập vỡ sắt, đồng, đất sét, bạc và vàng; Đức Chúa Trời vĩ đại đã cho vua biết điều sẽ xảy ra về sau; và giấc mộng ấy là chắc thật, còn lời giải nghĩa của nó là vững chắc. Đa-ni-ên 2:44, 45.

Sứ điệp Tiếng Kêu Nửa Đêm của một trăm bốn mươi bốn ngàn cũng được ví như mưa cuối mùa, và chính trong thời kỳ mưa cuối mùa mà Đức Chúa Trời 'lập nên' vương quốc được tượng trưng bởi hòn đá của Đa-ni-ên.

Mưa cuối mùa đang giáng xuống trên những người trong sạch—bảy giờ hết thấy đều sẽ nhận lãnh nó như thuở trước.

Khi bốn thiên sứ buông tay, Đấng Christ sẽ lập Nước Ngài. Chỉ những ai đang làm hết sức mình mới nhận được mưa muộn. Đấng Christ sẽ giúp chúng ta. Tất cả đều có thể đắc thắng nhờ ân điển của Đức Chúa Trời, qua huyết của Đức Chúa Giê-xu. Cả thiên đàng đều quan tâm đến công việc ấy. Các thiên sứ cũng quan tâm. Spalding and Magan, 3.

Bốn ngọn gió của Hội giáo được thả ra vào thời điểm luật ngày Chủ nhật được ban hành, và rồi Đấng Christ thiết lập vương quốc của Ngài. Điều đó diễn ra trong thời kỳ các vương quốc thuộc linh của chương hai sách Đa-ni-ên. Bốn vương quốc thuộc linh sau cùng trong giấc chiêm bao của Nê-bu-cát-nét-sa được tiêu biểu bởi bốn vương quốc hữu hình đầu tiên. Ba-by-lôn hữu hình, Mê-đi Ba Tư, Hy Lạp và La Mã tượng trưng cho Ba-by-lôn thuộc linh, Mê-đi Ba Tư, Hy Lạp và La Mã.

Ba-by-lôn thuộc linh là cái đầu bằng vàng, đã nhận một vết thương chí tử vào năm 1798, như được tiêu biểu bởi việc Nê-bu-cát-nét-sa bị tạm thời truất quyền trong “bảy thì”. Khi liên minh ba phần giữa con rồng, con thú và tiên tri giả hình thành vương quốc thứ tám, vốn thuộc về bảy, nó sẽ bao gồm tất cả các vương quốc thuộc linh được đại diện trong hình tượng của Nê-bu-cát-nét-sa ở chương hai. Giáo quyền La Mã đã chết và đã phục sinh, là cái đầu bằng vàng thuộc linh ở lúc khởi đầu và lúc kết thúc của bốn vương quốc thuộc linh trong hình tượng. Hoa Kỳ, với tư cách là vương quốc thứ hai trong bốn vương quốc, được đại diện như Mê-đi Ba Tư thuộc linh. Liên Hợp Quốc, là vương quốc thứ ba trong bốn, được đại diện như Hy Lạp thuộc linh; và cùng nhau, tất cả họ hợp thành liên minh ba phần giữa con rồng, con thú và tiên tri giả để thiết lập vương quốc thứ tám, vốn thuộc về bảy. Giáo quyền La Mã là kẻ chống Đấng Christ và tìm cách giả mạo Đấng Christ. Về

phương diện này, trong bốn vương quốc thuộc linh sau cùng, giáo quyền La Mã là thứ nhất và là sau rốt.

Hòn đá được cắt ra khỏi núi trở thành một vương quốc đầy dẫy khắp đất, và nó được dựng làm cờ hiệu trong “những ngày của các vua ấy”, vì tất cả các vương quốc thuộc linh của hình tượng đều đang hiện diện và hoạt động trong “những ngày sau rốt”. Sự giương cao cờ hiệu ấy, tức là sự thiết lập vương quốc của Đấng Christ, diễn ra khi bốn luồng gió của Hội giáo được thả ra, và mưa muông được đổ ra không chừng mực vào thời điểm luật ngày Chủ nhật.

Hòn đá được đục ra khỏi núi sẽ đập vỡ tất cả các vương quốc thuộc linh trên đất thành từng mảnh, được biểu trưng bởi “sắt, đồng, đất sét, bạc và vàng.” Một trăm bốn mươi bốn nghìn tượng trưng cho Đấng Christ, Đấng mà trong Khải Huyền chương mười hai là “tra nam”; sự chào đời của Ngài tiêu biểu cho sự chào đời của một trăm bốn mươi bốn nghìn. “Trai nam” sẽ “cai trị muôn dân bằng cây gậy sắt.” Với cây gậy ấy, Ngài sẽ đập tan các dân tộc.

Ta sẽ công bố chiếu chỉ: Đức Chúa phán với ta: Con là Con Ta; hôm nay Ta đã sinh ra con. Hãy xin Ta, Ta sẽ ban cho con các dân ngoại làm cơ nghiệp, và những nơi tận cùng của đất làm sản nghiệp cho con. Con sẽ dùng gậy sắt mà đập tan chúng; con sẽ đập vỡ chúng như đồ gốm của thợ gốm. Thi Thiên 2:7-9.

Con Đức Chúa Trời đã được Cha sinh ra. Nhiều người lấy lẽ thật này và xuyên tạc nó đến sự hư mất của chính mình. “Begotten” có nghĩa là sinh ra, nhưng chúng ta biết rằng chưa từng có lúc nào Đấng Christ không hiện hữu.

'Hiện nay Đức Thánh Linh phán cách tỏ tường rằng trong thời kỳ sau rốt sẽ có kẻ lìa bỏ đức tin, lắng nghe các tà linh lừa dối và những giáo lý của ma quỷ; nói dối cách giả hình; lương tâm họ như bị sắt nung đỏ in dấu.' Trước những diễn tiến cuối cùng của công cuộc bội đạo sẽ có sự rối loạn về đức tin. Sẽ không còn những ý niệm rõ ràng và dứt khoát về màu nhiệm của Đức Chúa Trời. Hết lẽ thật này đến lẽ thật khác sẽ bị làm sai lệch. 'Và không chối cãi được, màu nhiệm của sự tin kính là rất lớn: Đức Chúa Trời đã hiện ra trong xác thịt, được xưng công bình trong Thánh Linh, được các thiên sứ nhìn thấy, được rao giảng cho các dân ngoại, được tin trong thế gian, được cất lên trong vinh hiển.' Có nhiều người chối bỏ sự hiện hữu có trước của Đấng Christ, vì thế chối bỏ thần tính của Ngài; họ không tiếp nhận Ngài làm Cứu Chúa cá nhân. Đó là sự chối bỏ Đấng Christ một cách trọn vẹn. Ngài là Con độc sanh của Đức Chúa Trời, Đấng hiệp một với Đức Cha từ ban đầu. Nhờ Ngài mà các thế giới đã được dựng nên. Signs of the Times, ngày 28 tháng 5, 1894.

Khi Đức Kitô được xác định là “được sinh ra” bởi Chúa Cha, điều ấy xác nhận một chân lý gắn liền với Đức Kitô—một chân lý sẽ bị phá hủy nếu bị ép vào mô hình làm cha mẹ của con người. Chúng ta không thể đánh giá Thiên Chúa từ quan điểm của con người. Chúng ta chỉ có thể đánh giá Thiên Chúa theo cách Ngài trình bày cho chúng ta sự tự đánh giá của Ngài về chính mình.

Hãy để kẻ gian ác từ bỏ đường lối mình, người bất nghĩa từ bỏ ý tưởng mình; hãy trở về với Chúa, Ngài sẽ thương xót; trở về với Đức Chúa Trời của chúng ta, vì Ngài sẽ rộng lượng tha thứ. Vì ý tưởng của ta không phải là ý tưởng của các người, đường lối của các người cũng không phải là đường lối của ta, Chúa phán. Vì như trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối

của ta cũng cao hơn đường lối của các người bấy nhiêu, và ý tưởng của ta cao hơn ý tưởng của các người bấy nhiêu. Ê-sai 55:7-9.

Vạn vọ ý nghĩa của từ "begotten" để khẳng định rằng đã có lúc Cha sinh ra Đấng Christ là nghe theo "các linh lừa dối và những giáo lý của ma quỷ." Cho mục đích của nghiên cứu hiện tại của chúng ta, tôi chỉ nêu rằng người nữ trong Khải Huyền mười hai sẽ sinh ra "con trai" là Đấng sẽ cai trị các dân bằng cây gậy sắt. Một trăm bốn mươi bốn nghìn người cũng sẽ cai trị các dân bằng cây gậy sắt.

Hội thánh Thi-a-ti-ra trở lại khi vết thương chí tử của giáo quyền La Mã được chữa lành vào lúc luật ngày Chủ nhật được ban hành. Trong bối cảnh lịch sử ấy, lời hứa dành cho dân của Đức Chúa Trời là những ai đắc thắng sẽ cai trị 'các dân tộc' bằng 'cây gậy sắt'.

Ai thắng và giữ các việc làm của ta cho đến cùng, ta sẽ ban cho người ấy quyền cai trị các dân tộc; người ấy sẽ cai trị họ bằng cây gậy sắt; họ sẽ bị đập vỡ vụn như những bình của thợ gốm; cũng như ta đã nhận từ Cha ta. Khải Huyền 2:26, 27.

Dân của Đức Chúa Trời ở trong sự bày tỏ cuối cùng của Hội thánh Thyatira chính là một trăm bốn mươi bốn ngàn. Người nữ lúc ban đầu đã sinh Đấng Christ, và về sau cùng, bà sinh ra một trăm bốn mươi bốn ngàn, là những người theo Chiên Con.

Và họ hát như thể một bài ca mới trước ngai, trước bốn con thú và các trưởng lão; và không ai có thể học bài ca ấy, ngoại trừ một trăm bốn mươi bốn nghìn, là những người đã được chuộc ra khỏi đất. Ấy là những người không làm ô uế mình với đàn bà; vì họ là đồng trinh. Ấy là những người theo Chiên Con bất cứ nơi nào Ngài đi. Họ đã được chuộc từ giữa loài người, làm trái đầu mùa cho Đức Chúa Trời và cho Chiên Con. Khải Huyền 14:3, 4.

Đấng Christ được sinh ra "trước hết", và một trăm bốn mươi bốn nghìn người theo Chiên Con, nên họ được sinh ra "sau cùng". Đấng Christ đã được "cất lên đến Đức Chúa Trời", cũng như hai nhân chứng trong Khải Huyền mười một. Cả hai con của bà đều lên với Cha.

Và bà sinh ra một con trai, người sẽ cai trị mọi dân tộc bằng cây gậy bằng sắt; và đưa con của bà được cất lên đến Đức Chúa Trời và đến ngai của Ngài. Khải Huyền 2:5.

Đấng Christ, với tư cách là Chúa các đạo binh, cũng là "phần của Gia-cốp", và Israel là "cây gậy cơ nghiệp của Ngài", và Israel cũng là "riều chiến" và "vũ khí chiến tranh" của Ngài, mà Ngài dùng để "nghiền nát các dân tộc."

Phần Gia-cốp chẳng giống như chúng; vì Ngài là Đấng dựng nên muôn vật; và Y-sơ-ra-ên là cây gậy cơ nghiệp của Ngài; Đức Giê-hô-va vạn quân là danh Ngài. Người là búa chiến và khí giới chiến tranh của ta; vì bởi người ta sẽ đập tan các nước, và bởi người ta sẽ hủy diệt các vương quốc. Giê-rê-mi 51:19, 20.

Cả Đấng Christ và một trăm bốn mươi bốn ngàn đều cai trị và đập nát các dân tộc bằng cây gậy sắt. Đấng Christ là "phần của Gia-cốp", nhưng dân sự của Ngài cũng vậy.

Vì phần của Chúa là dân Ngài; Gia-cốp là phần cơ nghiệp của Ngài. Phục-truyền Luật-lệ Ký 32:9.

Hòn đá được đục ra khỏi núi, tượng trưng cho Hội Thánh của Đức Chúa Trời, là sự bày tỏ sau cùng của Hội Thánh Ngài, làm đầy khắp đất bằng vinh quang của Ngài, và được dùng làm búa chiến của Đức Chúa Trời để đánh vào bàn chân của pho tượng và biến những vương quốc ấy thành "trấu trên sân đập lúa mùa hè." Những vương quốc ấy bị gió thổi bay đi.

Bấy giờ sắt, đất sét, đồng, bạc và vàng đều cùng bị đập vỡ tan tành, trở nên như trấu trên sân đập lúa mùa hè; gió cuốn chúng đi, đến nỗi không còn chỗ nào cho chúng nữa; còn hòn đá đã đập vào tượng thì trở nên một núi lớn và đầy khắp cả đất. Đa-ni-ên 2:35.

Cần phải đặt biểu tượng về người nữ trong bối cảnh của kỳ hiệu được giương lên hướng về trời, vì Khải Huyền chương mười hai xác định sự khởi đầu của một cuộc chiến giữa Đấng Christ và Sa-tan đã bắt đầu trên trời; và qua đó cũng chỉ ra một cuộc chiến trên trời đánh dấu sự kết thúc của cuộc đại tranh chiến giữa Đấng Christ và Sa-tan. Khải Huyền chương mười hai và mười ba minh họa trận chiến cuối cùng của cuộc đại tranh chiến, bằng cách trình bày các đại diện của Sa-tan và một trăm bốn mươi bốn ngàn đang giao chiến trên cõi trời.

Trong bài viết tiếp theo, chúng ta sẽ bàn đến cuộc chiến trên trời trong “những ngày sau rốt”, vốn được tiêu biểu bởi cuộc chiến trên trời đã khởi từ thuở ban đầu.

Và tôi thấy một con thú khác từ dưới đất lên; nó có hai sừng như chiên con, nhưng nói như rồng. Nó thi hành mọi quyền lực của con thú thứ nhất trước mặt nó, và khiến đất cùng những kẻ ở trên đó thờ lạy con thú thứ nhất, là con thú có vết thương chí tử đã được chữa lành. Nó làm những dấu kỳ lớn, đến nỗi khiến lừa từ trời giáng xuống đất trước mắt người ta, và dùng những phép lạ mà nó được quyền làm trước mặt con thú để lừa dối những kẻ cư trú trên đất; bảo những kẻ ở trên đất làm một tượng cho con thú đã bị thương bởi gươm mà vẫn sống. Nó cũng được quyền ban sinh khí cho tượng của con thú, để tượng của con thú có thể nói, và khiến tất cả những ai không thờ lạy tượng của con thú đều bị giết. Nó khiến mọi người, cả nhỏ lẫn lớn, giàu hay nghèo, tự do hay nô lệ, phải nhận một dấu nơi tay phải hoặc trên trán; và để không ai có thể mua hay bán, nếu không có dấu ấy, hoặc tên của con thú, hoặc số tên nó. Đây là sự khôn ngoan. Ai có trí hiểu hãy tính số của con thú, vì đó là số của một người; và số ấy là sáu trăm sáu mươi sáu. Khải Huyền 13:11-18.